

Łódź, dn. 17 stycznia 2021 r.

dr hab. Elżbieta Durys
Wydział Pedagogiczny
Uniwersytet Warszawski
ul. Mokotowska 16/20, 00-561 Warszawa

RECENZJA ROZPRAWY DOKTORSKIEJ

**mgr Kamili Kalisty pt.: *Motyw jedzenia i śmierci w filmach Woody'ego Allena*
przygotowanej pod kierunkiem naukowym
dra hab. Piotra Skurowskiego, prof. Uniwersytetu SWPS i dr Aleksandry Drzał-
Sierockiej**

1. Uwagi wstępne

Podstawą wydania opinii jest pismo Pana dr hab. Mirosława Filiciaka, prof. Uniwersytetu SWPS, Dyrektora Instytutu Nauk Humanistycznych z dn. 19 listopada 2020 r.

Przedstawiona do recenzji rozprawa obejmuje w swej części merytorycznej wstęp, siedem rozdziałów oraz zakończenie i zawiera się na 195 stronach. Część uzupełniającą stanowi bibliografia (ok. 155 pozycji) poszerzona o sekcję określoną jako „Nawiązania” (11 pozycji) oraz filmografia. W tej ostatniej wyodrębnione zostały trzy sekcje: „Woody Allen jako reżyser”, „Woody Allen jako scenarzysta” oraz „Filmowe nawiązania”. Całość rozprawy doktorskiej obejmująca właściwą część merytoryczną oraz część uzupełniającą mieści się na 219 stronach.

Zgodnie z wymogami ustawowymi stawianymi rozprawom doktorskim powinny one „stanowić oryginalne rozwiązanie problemu naukowego [...] oraz wykazywać ogólną wiedzę teoretyczną kandydata w danej dyscyplinie naukowej lub artystycznej oraz umiejętność samodzielnego prowadzenia pracy naukowej lub artystycznej”¹. Mając to na uwadze przy ocenie rozprawy doktorskiej mgr Kamili Kalisty przyjęte zostały następujące kryteria: znaczenie podjętej tematyki, poprawność w sformułowaniu celów i hipotez badawczych, metodyka badań, struktura rozprawy oraz jej strona warsztatowa.

2. Znaczenie podjętej tematyki

Podjęta w rozprawie tematyka jest ważna i aktualna. Nie tylko twórczość filmowa Woody'ego Allena wciąż się rozwija, a reżyser pozostaje mimo pandemii aktywny, to jeszcze spotyka się z zainteresowaniem widzów i krytyków. Powracające w jego twórczości miejsca (Nowy Jork, wielkie miasta), postacie (zagubieni przedstawiciele klasy średniej), charakterystyczne układy fabuły z nagłymi zwrotami i scenami rozmów wskazują na powtarzalność dzieł i pewną ich schematyczność. Jak pokazuje Pani Kamila Kalista, wykorzystanie narzędzi antropologii kulturowej pozwala przyjąć perspektywę, która w nowym kontekście stawia twórczość Allena i pozwala z niej wydobyć coś, co było oczywiste, a przez to niewidoczne.

Rozprawa jest tym bardziej istotna, gdyż jak zauważa sama Autorka, choć w kręgu anglosaskim twórczość filmowa Woody'ego Allena doczekała się bardzo wielu monografii i opracowań, w Polsce publikuje się głównie jego biografie (mniej lub bardziej autoryzowane) oraz rozmowy z reżyserem. Wziąwszy to pod uwagę (i samoświadomość Pani Kamili Kalisty w

¹ Art. 13.1. Ustawy z dnia 13 marca 2003 r. o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki, Dz. U. nr 65, poz. 595, z późn. zm.

tym zakresie) zaskakuje decyzja Autorki, by pominąć milczeniem te nieliczne prace o charakterze naukowym poświęcone twórczości Woody'ego Allena, które na polskim gruncie powstały. Wymienię tylko dwie: artykuł Moniki Talarczyk *Woody Allen. Pochwała komedii* ([w:] *Kino amerykańskie: Twórcy*, red. Elżbieta Durys, Konrad Klejsa, Rabid, Kraków 2007) oraz Michała Bobrowskiego *Woody Allen – dwie strony ekranu* ([w:] *Mistrzowie kina amerykańskiego. Bunt i nostalgia*, red. Łukasz A. Plesnar, Rafał Syska, Rabid, Kraków 2007). Ten pierwszy zwłaszcza, z uwagi na podkreślenie kwestii humoru, wniósłby wiele do rozważań Pani Kamili Kalisty.

Autorka rozprawy zdecydowała się spojrzeć na filmy Allena ze specyficznej perspektywy. Zanalizowała je pod kątem występowania wątku śmierci, jedzenia oraz połączenia ich obu. Postawiła przy tym tezę, że Allen łączy je w swojej twórczości w dla siebie tylko specyficzny sposób.

Biorąc to pod uwagę, wybór tematu dokonany przez Panią Kamilę Kalistę należy uznać za uzasadniony i podkreślić jego wagę dla polskiego piśmiennictwa. Sposób jego ujęcia – analiza problemowa abstrahująca od analizy tekstualnej na rzecz wydobywania kontekstów poprzez zestawienia poszczególnych filmów, ich fabuł i dialogów oscylujących wokół zagadnienia śmierci i jedzenia – stanowi kolejny wyróżnik tej pracy. Autorka tym samym potwierdza zasadność wiązania twórczości filmowej z analizą antropologiczną.

3. Cele pracy i teza badawcza

Cel rozprawy zostaje przez Panią Kamilę Kalistę określony we „Wstępie” oraz ściśle powiązany z przyjętymi przez nią тезami odnoszącymi się do twórczości Woody'ego Allena. Píše Ona „Celem mojej dysertacji jest analiza motywu jedzenia i śmierci oraz ich korelacja w filmach Woody'ego Allena” [s. 7]², tym samym wskazując to, co i na jakim materiale poddaje badaniu. Materiał stanowią filmy nowojorczyka, przedmiotem badania jest zaś funkcjonalizowanie motywu jedzenia i śmierci zarówno oddzielnie, jak i razem, w powiązaniu. Autorka, jak wspomniałam, przyjęła bowiem szereg tez, które eksplikuje w kolejnych akapitach. Pozwolę sobie je wyłuskać i zamieścić w szeregu. W istocie odnoszą się one do tej samej kwestii, jednak nieznaczne modyfikacje w jej (tej kwestii) ujęciu pozwalają inaczej rozłożyć akcenty. Pani Kamila Kalista twierdzi: „Motywy te [śmierci i jedzenia – E.D.] często w twórczości Allena współwystępują, przenikając się i wzajemnie uzupełniając. Jedzenie w filmach Allena – jako jeden z istotnych elementów świata bohaterów – stanowi przeciwieństwo śmierci. Zatem jest tożsame z życiem, vitalnością, przyjemnością i rozrywką” [s. 7]. I dalej: „Bohaterowie Allena konsumują, gdy jest pora posiłku, uczują, by świętować ważne wydarzenia, powstrzymują się od jedzenia i picia podczas postu – czasu powagi i zadumy. W filmie Allena spożywanie różnych potraw odzwierciedla też tożsamość i przynależność kulturową, bowiem nawiązuje do żydowskiego prawa kaszrut, które reguluje nakazy i zakazy kulinarne. Z drugiej strony, Allen pokazuje jedzenie jako część społeczno-kulturowego systemu symboli, metafor i rytuałów. Wspólne posiłki nadają znaczenie tradycji, która podkreśla trwałość i nieprzemijalność, czyli swoiście postrzeganą nieśmiertelność” [s. 8].

Tak postawiona teza odnosi się do sfery tekstu i twórczości (występowanie motywu śmierci i jedzenia oraz ich powiązanie), postaci i ich kulturowego osadzenia (jedzenie jako wyraz „tożsamości i przynależności”) oraz sfery znaczeń (wymiar symboliczno-rytualny jedzenia). Dalej Autorka rozprawy poszerza kontekst w jakim umieszcza/konceptualizuje całość odnosząc się do amerykańskiej popkultury. Twierdzi Ona, że filmowe reprezentacje jedzenia i śmierci wskazują na nią i pozwalają nam ją zobaczyć „z perspektywy nowojorskiego Żyda” [s. 8].

W ten sposób sformułowany i obudowany тезami cel pracy wskazuje na jej usytuowanie w obrębie kulturoznawstwa rozpiętego pomiędzy rozumieniem filmu jako tekstu kultury a jego antropologicznym osadzeniem w kontekście, z którego się wywodzi. Przy czym film rozumiany jest tutaj nie jako jeden wybrany utwór, ale szereg prac firmowanych nazwiskiem autora. Wróć do tej kwestii w dalszej części recenzji.

² W nawiasach kwadratowych podaję numery stron odnoszące się do komputeropisu otrzymanej rozprawy.

Wspomniany cel jest przez Panią Kamilę Kalistę realizowany w kolejnych rozdziałach czwartym, piątym, szóstym i siódmym, w których bierze na warsztat wybrane przez siebie filmy i przygląda się im przez pryzmat wskazanych w celu i tezach kategorii kulturowych: przede wszystkim w *Zbrodniach i wykroczeniach* oraz *Wszystko gra* – śmierci/morderstwu, w *Drobnych cwaniaczkach* – jedzeniu, w *Miłości i śmierci* – powiązaniu obu tych motywów. Choć trzeba podkreślić, że nie tylko. W prowadzonym przez Nią wywodzie pojawiają się odniesienia do innych tytułów nowojorskiego reżysera.

4. Metody badawcze

Pani Kamila Kalista we „Wstępie” sytuuje swoją rozprawę w obszarze kulturoznawstwa. Przywołanie w partiach teoretycznych takich kwestii, jak kwestia śmierci w kulturze, wątek jedzenia czy humor jako forma podejścia do świata i postaci oraz sposób ich opracowania potwierdzają osadzenie analizy w badaniach kulturoznawczych. Materiał do analizy stanowią wybrane filmy Woody’ego Allena. Wprowadzenie i charakterystyka „sylwetki” Allena oraz kategoryzowanie poszczególnych dzieł z użyciem elementów klasyfikacyjnych wypracowanych w obrębie *food films* jako nurtu w kinie wskazują na odwołania do filmoznawstwa jako dyscypliny. Zresztą Pani Kamila Kalista używa kategorii metodologicznych o filmoznawczym rodowodzie w kilku miejscach, pisząc chociażby o „twórczości Woody’ego Allena” [s. 9] czy „specyfice autorskiego stylu Allena” [s. 8–9]. Kwestia przyjętej w pracy metody badawczej nie została jednak przez Panią Kamilę Kalistę wprost podjęta i wyeksplikowana.

Ten brak odniesienia metodologicznego przekłada się na pewną niejasność co do deklarowanych celów analiz oraz szerszego celu całej rozprawy. Pani Kamila Kalista pisze bowiem we „Wstępie”: „Analiza jedzenia i śmierci jako wątków splecionych będzie związana z perspektywą judaistycznych odwołań kulturowo-religijnych oraz teorii humoru. Kulturoznawcze badania mają traktować obrazy Allena przede wszystkim jako część kontekstu, tak by pozwoliły przybliżyć kulturę amerykańską, w tym kulturę nowojorskich Żydów” [s. 9]. W tym fragmencie Autorka rozprawy stwierdza, że poprzez twórczość Allena można poznać kulturę amerykańską w pewnym jej zakresie, a mianowicie w tym, który wytworzyły osoby pochodzenia żydowskiego zamieszkujące Big Apple. Jednak potraktowanie filmów Allena w kategoriach autorskich implikuje wyjątkowość, niepowtarzalność i specyfikę twórczości. Odniesienie do kwestii metodologicznych pozwoliłoby tego typu wątpliwości i niejasności wyjaśnić. Jest to tym bardziej istotne, gdy weźmiemy pod uwagę wskazanie samej Autorki na swój wkład twórczy w rozprawie. Píše Ona, że motyw śmierci w twórczości Allena został w anglosaskiej literaturze przedmiotu opracowany. Motyw jedzenia zaledwie wprowadzony. Jej wkładem zaś ma być „analiza współwystępowania motywów jedzenia i śmierci” [s. 10]. Wcześniej jednak stwierdza, że „Z drugiej strony, analizie poddałam także te obrazy, w których motywy jedzenia i śmierci pojawiają się osobno, ale sposób ich przedstawienia odzwierciedla specyfikę autorskiego stylu Allena” [s. 8–9].

Zważywszy na powyższe można powiedzieć, że „metodologiczny duch” unosi się nad pracą. Kwestie metodologiczne i przyjęta optyka badań nie zostają jednak rozwinięte i wyjaśnione. Z perspektywy pracy badawczej, zwłaszcza na wczesnym etapie ścieżki naukowej, prowokuje to pytanie o warsztat i samoświadomość Autorki rozprawy.

5. Struktura pracy

Struktura pracy została przez Panią Kamilę Kalistę opisana we „Wstępie” oraz precyzyjnie określona w spisie treści. Całość składa się ze „Wstępu”, siedmiu rozdziałów i „Zakończenia”. We „Wstępie” Autorka wprowadza temat śmierci i jedzenia w kulturze, formułuje cel rozprawy oraz tezy, odnosi się pobieżnie do dotychczasowych badań nad twórczością Woody’ego Allena oraz szczegółowo przedstawia strukturę całości. Cztery z siedmiu rozdziałów mają charakter teoretyczny, pozostałe trzy analityczny. W rozdziałach teoretycznych Autorka kolejno wprowadza i omawia koncepty i pojęcia istotne z punktu widzenia tematu zarysowanego w tytule pracy. Co należy przy tym podkreślić, że ujęcie historyczne przeważa nad problemowym. Nie do końca jednak wiadomo, dlaczego nacisk położony został na okres od drugiej wojny światowej do końca lat siedemdziesiątych XX wieku.

Autorka tłumaczy, że wiąże się to z okresem rozwinięcia twórczości przez Allena, ale dlaczego wojna nie miałaby na niego i jego twórczość wpłynąć? Dlaczego też to, co działo się później w obszarze kultury, na późniejszych etapach jego twórczości miałooby na niego nie wpływać?

W rozdziale pierwszym – „Sylwetka Woody’ego Allena” – Pani Kamila Kalista przedstawia biografię artystyczną nowojorczyka, charakteryzując również jego twórczość filmową. Prócz specyfiki miejsca, z którego się wywodzi (Nowy Jork, Brooklyn) oraz kultury mniejszości, w której jest silnie zakorzeniony (tradycja żydowska), Autorka wyłuskuje elementy modernistyczne i postmodernistyczne nawiązania kulturowe w twórczości Allena oraz muzykę. [s. 16–39]. W rozdziale drugim zatytułowanym „Motyw śmierci w amerykańskiej krytyce społecznej i kulturze popularnej po drugiej wojnie światowej” [s. 40–58] omawia kategorię śmierci, koncentrując się na Stanach Zjednoczonych po II wojnie światowej. Ta część rozważań została bardzo wyraźnie zdominowana przez odczytania psychoanalityczne. Wskazuje na to nie tylko powiązanie motywu śmierci z narcyzmem, ale też perspektywa literaturowa. Przedstawiona przez Autorkę wizja wyraźnie zdominowana jest przez pracę Christophera Lascha *Kultura narcyzmu. Amerykańskie życie w dobie malejących oczekiwań* (1979, PL: 2015) i Ericha Fromma *Wojna w człowieku. Psychologiczne studium istoty destrukcyjności* (1963, PL: 1994) oraz tegoż *Serce człowieka* (1964, PL: 2015). Choć Pani Kamila Kalista tego nie precyzuje, wybór podejścia psychoanalitycznego jest zbieżny z dotychczasowymi sposobami odczytywania motywu śmierci w twórczości Woody’ego Allena. Czego mi natomiast zabrakło w tym rozdziale, to pogłębienia odniesienia do występowania wątku śmierci w kulturze popularnej, co zapowiedziane zostało w tytule rozdziału. W jaki sposób obrazowano śmierć w tekstach kultury, czy w ogóle się ona w nich pojawiała i jeśli tak, to w jakich kontekstach?

Rozdział piąty „Wątki jedzenia w amerykańskiej kulturze popularnej po drugiej wojnie światowej” wydaje się również że przedkłada refleksję historyczną – społeczną historię przemian w sposobie odżywiania Amerykanów od lat pięćdziesiątych XX wieku. Kultura popularna pojawia się tu tylko o tyle, o ile zmiany w diecie wiązały się z telewizyjnymi programami kulinarnymi oraz publikacjami. Wreszcie część rozdziału siódmego zatytułowanego „Śmierć, jedzenie i śmiech w filmie *Miłość i śmierć*” ma również charakter teoretyczny. Chodzi o podrozdziały „Bohater komiczny” oraz „Teorie humoru i źródła komizmu”. Pani Kamila Kalista wprowadza kwestię humoru jako taką i odnosi ją następnie do powiązania motywu śmierci i jedzenia w twórczości Allena, a dokładniej w filmie *Miłość i śmierć*. Przyznam, że czytając pracę poczułam się zaskoczona tą decyzją Autorki. Całą twórczość Allena sytuuje się w obrębie trybu komicznego. Jeśli nie kategoryzuje się danego filmu jako komedii, to tryb komediowy tak czy inaczej zostaje sfunkcjonalizowany i wykorzystany w konstrukcji dialogów (do czego Autorka się odwołuje często je cytując w pracy) czy postaci bohatera, w którą wciela się często sam autor. Dlaczego zatem czekała z wprowadzeniem tego wątku aż do s. 163 (na 195 stron tekstu)? Sama odnosi się do tej kwestii w następujących słowach: „[...] w żadnym w analizowanych przeze mnie filmów nie skupiam się na dowcipie, przede wszystkim dlatego, że nie jest to przedmiotem mojej dysertacji. Jednakże, pisząc na temat twórczości Allena, trudno nie poświęcić rozdziału na temat humoru, dzięki któremu zyskała ona przecież sławę” [s. 163].

Charakter analityczny mają rozdział czwarty, piąty, szósty i częściowo siódmy. Rozdział czwarty zatytułowany „Śmierć w filmach Woody’ego Allena” to przede wszystkim spojrzenie na wątek śmierci w *Zbrodniach i wykroczeniach* (1989) oraz *Wszystko gra* (2005). Analizie poddane zostają również takie tytuły jak *Scoop – gorący temat* (2006) oraz *Sen Kasandry* (2007). Od partii bardziej analitycznych Autorka przechodzi do problemowo-syntetycznych swobodnie poruszając się po filmografii twórcy. Problem jako ujawnia się w tym rozdziale dotyczy kwestii śmierci jako specyficznie nakreślonego motywu. To, o czym w kontekście tych dwóch filmów Autorka pisze to nie tyle śmierć, co morderstwo. Efektem morderstwa jest śmierć, ale nie są one tożsame. Dlaczego Autorka zdecydowała się na problematyzowanie śmierci, a nie morderstwa pozostaje zagadką. Sama zresztą zauważa tę nieścisłość, czemu daje wyraz we „Wstępie” [s. 12].

W rozdziale piątym – zatytułowanym „Jedzenie w filmach Woody’ego Allena” – jedzenie zostaje sprowadzone głównie do słodkiego dodatku jakim są ciastka. Na bazie filmu *Drobne cwaniaczki* (2000) pisze o nich jak o nierozpoznanym przeznaczeniu przynoszącym

finansowy sukces i życiowe spełnienie. Dogłębniej motyw jedzenia sproblematyzowany zostaje w rozdziale szóstym zatytułowanym „Tradycja, zbrodnia i romans. Splecenie wątków jedzenia i śmierci w filmach Woody’ego Allena”. Autorka pokazuje w nim nie tylko rolę jedzenia w kreśleniu tożsamości postaci, ale też wykorzystania go do ich kategoryzacji i podziału na te, które wywodzą się z tradycji przestrzegającej zasad koszerności i te wywodzące się z chrześcijaństwa, co znajduje swoje odzwierciedlenie w konstruowanym przez twórcę uniwersum. Wreszcie śmierć zostaje przywołana w rozdziale siódmym przy okazji analizy filmów odwołujących się do wizualizacji jej jako zakapturzonej postaci z kosą.

Podsumowując: po pierwsze, część (fragmenty), które określić można jako teoretyczne wyraźnie przeważają nad częścią (fragmentami) analityczną pracy. Po drugie, Autorka dopuściła się pewnych przesunień. Nie wiadomo dlaczego wcześniej nie wprowadziła humoru jako zmiennej, którą należy uwzględnić przy analizie twórczości Allena oraz wybranych jej elementów. I odniosła się do tej kwestii dopiero w ostatnim rozdziale. Po trzecie, wprowadzając motyw śmierci faktycznie wprowadziła go na przykładzie filmów o morderstwie. Fakt, że te pojęcia nie są tożsame nie został sproblematyzowany. Po czwarte wreszcie, mimo niewielkiej objętości części analityczno-badawczej, nie zdecydowała się, by sięgnąć do innych filmów z bogatej filmowej twórczości reżyserskiej Woody’ego Allena obejmującej (na styczeń 2021 r.) ok. 50 tytułów.

Wreszcie ostatnia kwestia – długość pracy. Rozprawa w swej zasadniczej części zawiera się na 195 stronach. Zważywszy na to, że Pani Kamila Kalista stosuje podwójny odstęp pomiędzy wierszami, co daje 24 wiersze na stronie, faktycznie praca zamyka się na ok. 140 stronach tekstu zestandaryzowanego (odstęp 1,5 daje 33 wiersze na stronie).

6. Strona warsztatowa – ocena formalna pracy

Wywód prowadzony jest płynnie i klarownie. Zdarzają się potknięcia stylistyczne. Pani Kamila Kalista wykazuje się umiejętnością syntetyzowania wybranych koncepcji i lektur oraz funkcjonalizowania ich dla potrzeb swojego wyводу. Umiejętnie dobrane cytaty albo puentują, albo wskazują istotę problemu. Fragmenty pracy napisane są w punktach [s. 168]. W pracy znaleźć można jednak wiele błędów. Poniżej w punktach wypisałam powtarzające się uchybienia stylistyczne, interpunkcyjne i ortograficzne:

- rozpoczynanie zdania lub paragrafu od „zatem” [choćby s. 10, 12, 91, 136, 171, 175];
- nieumiejętność rozróżnienia myślnika i łącznika [choćby s. 80, 89, 97];
- odmiana nazwisk obcych w języku polskim: zapis „Laxa, Laxem” [s. 81, 169, 179], zapis zarówno poprawny, jak i niepoprawny – Bailey’em [s. 131], Bailey’a [s. 139];
- niewłaściwy zapis tytułów ksiąg biblijnych [s. 81, 142, 143];
- zapis „mimo, że...” – brak rozeznania w zasadzie cofania przecinka [choćby s. 85, 102, 130, 139];
- partykuła „czy” -- rozróżnienie na „czy” jako spójnik pozwalający zestawić równoważne elementy (słowa, określenia), na „czy” jako spójnik wprowadzający zdanie podrzędne oraz na „czy” zestawiające kilka zdań w jednym i odpowiednie dopasowanie (nie)obecności przecinka [choćby s. 108, 170];
- niewłaściwy zapis „Europa Środkowowschodnia” [s. 133, 136].

W rozprawie Autorka nie posługuje się konsekwentnie wybranym zapisem bibliograficznym. Przypisy w tekście, jak mi się wydaje, sporządzone są według stylu American Sociological Association (ASA), jednak bibliografia w ogólnym zarysie według innego stylu. Przy czym trudno mi jest go określić, gdyż Autorka pracy nie była konsekwentna. Informacje bibliograficzne zatem są zamieszczone, jednak według różnych stylów. Problem stanowią również przypisy odwołujące się do artykułów na stronach internetowych – są sporządzone niewłaściwie [por.: s. 116, 125, 126, 192].

Rekomendowałabym Autorce uzupełnienie wiedzy i umiejętności w wyżej wspomnianych zakresach.

7. Uwagi końcowe

Mocne strony recenzowanej rozprawy doktorskiej Pani Kamili Kalisty to wybór oraz interesujące postawienie tematu (czyli jej cel i tezy). Rozeznanie w literaturze przedmiotu, swobodne poruszanie się w odniesieniach do niej i funkcjonalizowanie względem własnego wyводу to kolejne pozytywne cechy. Umiejętność syntezy i budowanie wyводу poprzez zręczne uogólnienia również uznaję również za walor przedstawionej rozprawy. Słabe jej strony to brak problematyzacji kwestii metodologicznych, problematyzacja kwestii śmierci a faktyczne odniesienie w materiale do morderstwa, nie do końca klarowna struktura (choćby wprowadzona dopiero na zakończenie kwestia humoru), luki w wywodzie (śmierć w filmie) i nieścisłości językowo-edytorskie.

Biorąc pod uwagę wszystkie przyjęte kryteria oceny stwierdzam, że recenzowana przeze mnie rozprawa doktorska Pani mgr Kamili Kalisty pt. *Motyw jedzenia i śmierci w filmach Woody'ego Allena* spełnia warunki stawiane wobec tego typu prac kwalifikacyjnych i wnoszę do Rady Naukowej Instytutu Nauk Humanistycznych Uniwersytetu SWPS o dopuszczenie jej do publicznej obrony.

Elżbieta Durny